

աւելին պիտի տրուի քեզի. երբ չունիս, ո՛չ միայն բան մը չի տրուիր քեզի, այլև ունեցածդ ալ պիտի կորսնցնես: Աւետարանին գործնական և գեղեցիկ սկզբունքներէն մէկն է — Ունեցողին պիտի տրուի:

Ունեցողին պիտի տրուի: — Անշուշտ, առաջին ականարկով, տարօրինակ սկզբունք մը կը թուի ասիկա մեզի: Ո՛րչափ աղքատներ, կարօտներ և չքաւորներ կան որ իրաւունք ունին ստանալու ինչ որ չունին, ինչու առ ունեցողին: Անբարոյականութիւն մը չէ՞ ասիկա: Չէ՞ որ մենք ալ յաճախ կ'ըսենք ունեցողներուն և ունեւորներուն՝ թէ տուէ՛ք աղքատին, տրուէ՛ք ամէն տեսակ կարօտութիւն դարմանելու համար: Ինչ որ տարօրինակ կը թուի ասոր մէջ, իրական չէ: Խնդիրը աղքատն ու կարօտը հոգալու վրայ չէ: Խնդիրը ունեւորի և չունեւորի վրայ ալ չէ: Խնդիրը իր բարոյական և նիւթական արժէքները օրինաւոր միջոցներով շահնչողներու և բազմապատկողներու վրայ է: Ամէն ունեցող հարուստ չէ. ամէն հարուստ երջանիկ չէ: Մնասնեւ առական մէջ երբ Փրկիչը դատապարտեց իրեն վստահուած արժէքը գետինը թաղող մարդը, ատով ցոյց տուաւ թէ կան մարդիկ որ իրենց տրուած շնորհները չեն կրնար արժեցնել. իսկ երբ ըսաւ՝ առէ՛ք զրամբ այդ անշնորհ մարդուն ձեռքէն և տուէ՛ք անոր որ կըրցաւ իրեն վստահուած մեծ արժէքը անկեղծ և անխնայ: Եւ անոր իրաւունքն է աւելին ունենալ: Եւ ասիկա մեր կեանքին իրականութիւններէն մէկն է: Մենք մեր զրամները կը վստահինք պատուաւոր և մեծ զրամատուններու և ոչ թէ անվստահի, անծանօթ, փոքրիկ հաստատութիւններու: Առաջինները որ ունին մեծ զրամագլուխը, անոնք են որ գիտեն իրենց վստահուած գումարները արժեցնելու և շահնչնելու հնարքը: Կրօնքի մէջ ալ այսպէս է. ո՛վ որ հաւատք ունի, անոր պիտի տրուի. վասնզի հաւատացեալ մարդը միայն կրնայ աղօթել և վայելիլ իր Աղօթքին շնորհները: Անշահախնդիր Աղօթքն է ասիկա, Յիսուս-Քրիստոսին ուսուցած Աղօթքը, նոյն ինքն Յիսուս-Քրիստոսին Աղօթքը:

Մեր նախորդ երկու դասերուն նիւթերն

էին Կեանքին քուն սրժիքը և Քրիստոսի հոգին: Արդ՝ իբրեւ քրիստոնեայ հաւատացեալներ՝ եթէ կ'ուզենք Քրիստոսով յայտնուած կեանքին տիրանալ, այսինքն աւելի կեանքին, պարտինք ունենալ Քրիստոսի հոգին, և եթէ կ'ուզենք ունենալ Քրիստոսի հոգին, պարտինք Քրիստոսի նմանիլ, իսկ նմանելու համար Քրիստոսի՝ պարտինք աղօթել Անոր պէս, և այն ստեն միայն պիտի զգանք և պիտի հասկնանք թէ ի՞նչ է Աղօթքը, և ի՞նչ է Աղօթքին զերբ հաւատացեալ մարդու կեանքին մէջ: — Վասն զի Որ ով ունիցի քսցի նմա. ունեցողին է որ պիտի տրուի:

Բ. Ե.

ՅՈՒՇԿԱՊԱՐԻԿՆԵՐՈՒՆ ՓԱՆՈՒՍԸ

Կը փախչին յախաճած նախնիքն՝ հետ անէն՝
Դէպի ա՛յն սեպ սաք, ուր իրենց ոչը կայ.
Երկիւղէ զանովէ՛մ՝ կ'ըզգան մանր հիմայ,
Մութին մէջ առիւծի կ'առնեն հոս մ'ապօքէն:

Ու կ'անցնին կոխելով մոլէղներ՝ հիզրանի,
Ծածոս՝ ու յա՛ մաշտաներ, բան մ'արգելի չէ իրենց.
Ու երկնի մէջ հեռուն կը ցրտի կասան հեց
Ոստայի՝ Ոլիմպի ու Երեսմ Պեղիսնի:

Երբեմն ա՛յդ վտմակին փախըսեանքէն մին
Ծառացած կը դառնայ, կը դիտէ՝ աչք համակ.
Մէկ ոսամար կը հասնի իր եղբայր նախնիքն:

Վասնզի սեսաւ որ լի պայծառ լուսրկան
Կ'երկաւէր ետեւուն, ետեւի՛լ անօրինակ,
Հեռակեան բոստերն սոսկումը սկայական:

JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

